ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Τοῦ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΟΝΑΡΕΤΕΣ γυναῖκες ; Ὑπάρχουν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, συνήντησα μία. Στὴ Γουαδελούπα, τὸ 1904.

— Ὦ καὶ πολλὰ ἀκόμη χρόνια ἂν ζήσω, δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀρετὴ αὐτή, τὴν πραγματικῶς ἀνέπαφον.

Ἦτο κάποια κυρία Βερμόρν, μιὰ κρεολὴ παλαιᾶς γαλλικῆς οἰκο γενείας, ἡ ὁποία εἶχε ἔλθη εἰς ἐπιμιξίαν μὲ τὴν μαύρη φυλή,ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον. Εἰς τὴν κυρία Βερμόρν, τὸ πρᾶγμα ἦτο μόλις αἰσθητό. Εἰς τὴν Γουαδελούπα, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ φυλὴ τῶν Νέγρων, ἐπερνοῦσε γιὰ ὁλωσδιόλου λευκή, μεταξὺ τῶν εὐρωπαίων τοὐλάχιστον, εἰς τοὺς ὁποίους συγκαταλεγόμην. Ἦτο ἄλλωστε θαυμαστῆς ὡραιότητος γυναίκα, καστανόξανθη, μὲ ἐξαίσια μαῦρα μάτια, καὶ μέση δαχτυλιδένια. Δὲν εἶχε σύζυγο. Εἶχε ἐν τούτοις κάποτε παντρευθῆ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν κατέτασσε εἰς τὴν χορείαν ἐκείνην τῶν γυναικῶν ποὺ δὲν χρειάζονται πολλοὶ κόποι, διὰ νὰ τὰς κατακτήσουν οἱ ἄνδρες. Περιττὸ νὰ πῶ ὅτι ἡ κ. Βερμόρν, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα, μὲ κατέθελξε. Ἐφοροῦσε πάντοτε κορσέδες παληᾶς μόδας καὶ φορέματα φαρδειὰ σὰν κρινολίνα. Τόσο ποὺ τὰ πόδια της δὲν ἐφαίνοντο καθόλου, κρυμμένα, χωμένα πνιγμένα κάτω ἀπὸ ἕνα κατάλευκο κῦμα δαντελλῶν καὶ βολάν.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ καὶ ἀρωματισμένο αὐτὸ κῦμα, ἐπρόβαλλε ἕνας κορμὸς τόσον φίνος καὶ ὑπερήφανος, ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο σῶμα νεράϊδας σὰν βγαίνει ἀπὸ τὰ κύματα.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνο ἐκτάκτως ὡραία ἡ Κα Βερμόρν. Ἦτο καὶ τρομερὰ κοκέττα. Καμμιὰ δεκαριὰ ἐρωτευμένοι τὴν περιτριγύριζαν διαρκῶς. Καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς κρατῇ εἰς ἀπόστασιν, τοὺς προκαλοῦσε ἀπεναντίας μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, χύνοντας λάδι στὴ φωτιά. Στὴν ἀρχὴ, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε τοὐλάχιστον ἕξη ἐρωμένους. Ἀργότερα ἐμετρίασα τὸν ἀριθμό. Καὶ στὸ τέλος ἐπείσθην ὅτι ἦτο ἀσφαλῶς ἐρωμένη τοῦ ὑποπλοιάρχου Μπρεβά, ποὺ ἔπαιζε τόσο ὡραῖα τέννις.

Τὴν πεποίθησι αὐτὴ τὴν ἐσχημάτισα μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μπρεβὰ ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῆς Κας Βερμόρν, ἐκέρδισε σ' ἕνα ἀγώνισμα τέννις. Παριστάμην εἰς τὸ θέαμα, ὅπως καὶ ἐκείνη.

Ἐνῷ ὁ σξιωματικός, μὲ ὑψωμένη τὴ ρακέττα, μὲ τὰ μπράτσα καὶ μὲ τὸν τράχηλο γυμνό, ἐπεδείκνυε τὴν ἀρρενωπή του χάρι, συνέλαβα δέκα τοὐλάχιστον φορές, τὴ ματιὰ τῆς νέας γυναικὸς καρφωμένη ἐπάνω στὸν ἀξιωματικό, μιὰ ματιὰ κρυφὴ καὶ λαίμαργη σὰν τῆς γάτας ποὺ εἶνε ἕτοιμη νὰ ὁρμήσῃ στὸ κρέας .. Ὅταν μιὰ γυναίκα ρίχνει τέτοια βλέμματα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὸ μέσον ἔρως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, εὑρισκόμενος μὲ τὸν Μπρεβά, δὲν ἐκρατήθηκα καὶ τοῦ ἔκανα μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴ νέα του κατάκτησι.

— Ὦ καὶ σεῖς ; μοῦ ἀπήντησε μ' ἕναν τόνο εἰρωνικόν. Καὶ σεῖς νομίζετε ὅτι ἔχω σχέσεις μὲ τὴν Κα Βερμόρν ; Ἐ λοιπόν, ἀγαπητέ μου, λυποῦμαι γιὰ λογαριασμό σας, ἀλλ' εἶσθε ὁ τριακοστὸς ποὺ μοῦ ἐκφράζετε τὴν τόσο γιὰ μένα κολακευτικὴν αὐτὴν ὑπόθεσι, καὶ ὁ τριακοστὸς ποὺ ἀπατᾶται κατὰ τόσον ἀξιοθρήνητο τρόπο.

— Ὄχι δά...

— Ναί, ναί, ὅπως σᾶς τὰ λέγω. Ἔπρεπε βέβαια νὰ εἶμαι περισσότερο διακριτικὸς ὅσον ἀφορᾶ τὴν γυναῖκα αὐτήν. Ἀλλὰ μὲ ἔχει κοροϊδέψει τόσες φορές, τόσες φορὲς μοῦ ὑπεσχέθη ἔρωτα καὶ κατόπιν μοῦ τὸν ἠρνήθη, ὥστε δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ τὴν σέβομαι. Τὴν γνώμη ποὺ ἐσχημάτισα γι' αὐτὴν τὴν λέγω μεγαλοφώνως :

Ἡ Κα Βερμόρν εἶνε ἁπλούστατα ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ διαβόλου. Ναί, ἕνα πλάσμα ποὺ παίζει μὲ τὴν φωτιά, χωρὶς νὰ καίεται. Καὶ προσέξτε μὴν τυχὸν πέσετε στὰ νύχια της. Ὅλα τὰ μαρτύρια, μηδὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ταντάλου ἐξαιρουμένου, θὰ ἦσαν μηδαμινὰ ἀπέναντι τοῦ δικοῦ σας !

Ἔμεινα ἄναυδος καὶ ἀπεμακρύνθην μὴ γνωρίζων τί νὰ ὑποθέσω.

Ὁ Μπρεβὰ δὲν ἐψεύδετο. Καμμία γι'αὐτὸ ἀμφιβολία.Ἀλλ'ἐξ ἄλλου εἶχα ἰδεῖ ἐγώ,τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ τέννις,τὴν ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριχνε, «τὸ πλάσμα ποὺ ἔπαιζε μὲ τὴν φωτιὰ καὶ δὲν ἐκαίετο». Ἦτο ματιὰ πυρίνη, ματιὰ πόθου μόλις συγκρατουμένου. Καμμία ἀμφιβολία καὶ περὶ τούτου. Ὥστε λοιπόν ; Ἕνα βράδυ, ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν Κα Βερμόρν, ἕνα ραντεβοῦ. Ὦ τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον, τίποτε ποὺ νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἡ Κα Βερμόρν εἶχε δεχθεῖ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο μαζί μου, κατάβραδα, στὸ δάσος τὸ εὑρισκόμενον κοντὰ στὴν πόλι. Τίποτε παραπάνω. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κἂν ἡ πιθανότης νὰ χαθοῦμε στὸ δάσος διότι τὰ μονοπάτια ἦσαν σπάνια, καὶ

αἱ λόχμαι ἀδιαπέρα τοι. Ἐπερπατούσαμε λοιπὸν στὴν κεντρικὴ δενδροστοιχία τοῦ δάσους, ὀλίγον πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Συναντούσαμε διαδοχικῶς θάμνους πυκνοὺς καὶ μαλακὴ χλόη. Ἐσιωποῦσα καὶ ἀπέφευγα νὰ τῆς κάνω κόρτε, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἤθελα νὰ τῆς δείξω ἀδιαφορίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἤμην ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀπολύτου σιωπῆς τοῦ δάσους, τοῦ μεγαλείου τῆς ἀπειρίας τῶν δέντρων, ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἀκαθορίστου καὶ ἀνεξερευνήτου μυστηρίου, τοῦ τόσον ὡραίου ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνου συγχρόνως, τοῦ κατεργαζομένου τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα νοσήματα, τὰ ἄγνωστα εἰς τὴν Εὐρώπη, τὸν κίτρινο πυρετό, τὴν παχυδερμία, τὴν λέπτρα...

Ἐλησμονοῦσα νὰ τῆς κάνω κόρτε. Ἀλλ' ἡ Κα Βερμόρν, προκλητικὴ κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐπρότεινε νὰ καθήσωμε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ ἐπωφελουμένη τῆς μικρᾶς διακοπῆς τοῦ περιπάτου μας, μοῦ εἶπε εἰς τόνον ἐλσφρᾶς ἐπιπλήξεως καὶ εἰρωνίας :

— Καὶ ἐγὼ ποὺ ἐδίσταζα τόσο νὰ δεχθῶ τὸ ραντεβοῦ. Θὰ τὸ ἀπεφάσιζα πολὺ γληγορώτερα ἐὰν εἤξευρα ὅτι θὰ εἶσθε τόσο φρόνιμοι.

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἠθέλετο νὰ εἶμαι ὀλιγώτερο φρόνιμος. Μὲ λεπτότητα ἄρχισα νὰ τῆς κάνω κόρτε. Εὐχαριστημένη ἐκείνη, ἀνταποκρίθηκε μὲ πολλὴ χάρι.Αἱ τολμηραὶ λέξεις δὲν τὴν ἐφόβιζαν καθόλου, ἀπεναντίας μάλιστα, τὶς προκαλοῦσε.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ. Τὸ μέρος ἦτο ἀπολύτως ἔρημο. Ἔγινα περισσότερον θερμὸς, περισσότερον διαχυτικός. Ἔπιασα τὰ χέρια της καὶ τῆς τὰ ἐχάϊδεψα τρυφερὰ χωρὶς νὰ μοῦ φέρῃ τὴν παραμικροτέρα ἀντίστασι. Φοροῦσε ἕνα κορσὰζ ἀπὸ ἄσπρη λινὴ μουσελίνα, καὶ καθὼς πάντοτε, μιὰ φοῦστα πολὺ φαρδειά,παλαιᾶς μόδας, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὴν ἀντικατιστήσῃ μὲ ἄλλη, πιὸ μοδέρνα.

Ἔξαφνα, τῆς ἔπ ἄσα τὴ μέση.

— Ὦ εἶμαι πολὺ καλή, μοῦ ἀπήντησε ὀλίγο θυμωμένη, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ὅρια...

Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω τὴν συνήθεια ὅταν πιάσω μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ μέση, νὰ μὴν τὴν ἀφήνω εὔκολα, ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν κρατῶ.

— Θὰ τελειώσετε ἐπὶ τέλους ; Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ χειρονομίες ;

Στὸν ἔρωτα τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι ἔχουν κάποτε τὴν ἴδια σημασία.

Ἐκύτταξα τὴν Κα Βερμόρν κατὰ πρόσωπον. Ἐδάγκωνε νευρικὰ τὰ χείλη της, καὶ ὅταν συνήντησε τὸ βλέμμα μου, ἐχαμήλωσε τὰ μάτια. Ὄχι ἐντούτοις τόσο γλήγορα ὅσο νὰ μὴ λάβω τὸν καιρὸ ν' ἀντιληφθῶ ὅτι τὸ βλέμμα της, ἦτο τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βλέμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐκύτταζε τὴν ἡμέρα τοῦ τέννις τὸν Μπρεβά, βλέμμα γάτας ποὺ εἶνε ἕτοιμη νὰ ὁρμήσῃ στὸ κρέας.

Ἦτο ἐρωτικὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο. Ἐπωφελήθην καὶ ἔγινα ἐπιθετικώτερος. Αἴφνης, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὸ φόβο.

— Ὄχι, ὄχι ! ἐφώναζε ἀπελπισμένη.

Καὶ μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις, τὰς πολὺ ἀδυνάτους, μὲ ἀπωθοῦσε καὶ μὲ χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. Τότε μόλις ἀντελήφθην ὅτι ἠμύνετο γιὰ τὰ καλά. Ἀλλ' εἶχα πολὺ προχωρήσει πλέον διὰ νὰ ὀπισθοχωρήσω. Ἐπροχώρησα λοιπὸν ἀκόμη περισσότερο. Καὶ ὅ,τι ἦτο νὰ συμβῇ, συνέβη : Τὸ χέρι μου ἤγγιγε τὴ γυμνή της σάρκα...

Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, πῶς νὰ ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴν στιγμή ;

Ἰσχυρότατα ρεύματα ἠλεκτρισμοῦ μοῦ διεπέρασαν τὸ σῶμα μου, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἤγγισα ἐξαφνα πτώματα ποὺ εἶχαν ἤδη ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθενται. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἐβύθισα τὰ δάκτυλά μου, ἐπιχειρῶν νὰ δρέψω ἕνα λουλοῦδι, σ' ἕνα σιχαμερὸ κουλουριασμένο φεῖδι, καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν εἶνε τίποτε, τίποτε, λιγώτερο ἀπὸ τίποτε...

Ἀλλ' αὐτό... ἡ γυναικεία αὐτὴ σάρκα ! Δὲν ἦτο σάρκα. Ἦτο μία ὕλη φρικτή, ἄγνωστη : ἕνα γλοιῶδες μέταλλο, παγωμένο καὶ ζωντανὸ συγχρόνως. Μιὰ σάρκα ! Τὶ σάρκα ὅμως ! Σάρκα ἀποσυντεθειμένη, σάπια, φαρμακερή, σάρκα κακοῦ ὀνείρου. Μὲ μιᾶς σηκώθηκα, τρελλὸς ἀπὸ ἀηδία. Στὰ πόδια μου ἡ Κα Βερμόρν, ἐχτυπιόταν σὰ νὰ τῆς εἶχε συμβεῖ ἡ πιὸ ἀνήκουστη συμφορά. Καὶ τὴν ἄκουα, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ἀπελπισίας της, νὰ μὲ ἱκετεύῃ :

— Ὦ μὴν τὸ πῆτε, μὴν πῆτε ὅτι εἶμαι λεπρή !...»

Κλώντ Φαρρὲρ